

ת"ד 5944/07/14 - מדינת ישראל נגד יחזקאל רוט

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 5944-07-14 מדינת ישראל נ' רוט
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יחזקאל רוט

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד פרץ/יעקובי

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים בגין אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייתו בבטחה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה וסעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 18.3.14, בשעה 09:45 לערך, נהג הנאשם ברכב בבני ברק, ברחוב חבקוק, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו לצומת עם רחוב צפניה, החל בפניה שמאלה, לא הבחין מבעוד מועד בהולך רגל, יוסף שלומון, יליד 1948, שחצה את הכביש במעבר חציה המסומן במקום, לא עצר רכבו על מנת לאפשר להולך הרגל להשלים חצייתו בבטחה, המשיך בנסיעה ופגע בו.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הולך הרגל.

הנאשם כפר באישומים המיוחסים לו, וביום 26.1.15, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - יוסף שלומון, הולך הרגל המעורב

עד תביעה מספר 2 - רס"ל סלים עמאשה, מטעמו הוגש דו"ח פעולה שסומן ת/2

עד תביעה מספר 3 - רס"מ בני פרידמן, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/3 - הודעת נאשם, ת/4 - תרשים, ת/5 - סקיצה, ת/6 - דו"ח פעולה, ת/7 - דו"ח בוחן, ת/8 - לוח תצלומים

כמו כן, הוגשה, בהסכמה, תעודה רפואית בעניינו של ע"ת 1, שסומנה ת/1

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם נהג ברכב, כמפורט לעיל. עד תביעה מספר 1 צעד ברחוב חבקוק ובהגיעו לצומת עם רחוב צפניה ולמעבר החצייה המסומן במקום, הביט לעבר כיוון נסיעת כלי הרכב, שכן מדובר ברחוב חד סטרי, הבחין כי אין כלי רכב מתקרבים והחל לחצות את המעבר. תוך כדי החצייה, הבחין ברכב הנאשם מולו, לא הספיק להימלט ממנו, נפגע בצד ימין באזור הצלעות ונשכב על הכביש. אמבולנס פינה אותו לבית החולים, שם נקבע, כעולה מ-ת/1, כי קיימת רגישות מעל הצלעות בצד ימין.

עד תביעה 2 הגיע למקום וערך דו"ח פעולה, בו ציין את פרטי המעורבים באירוע ורשם מפי הנאשם את גרסתו הראשונית, לפיה, לאחר שפנה לרחוב צפניה ובהגיעו למעבר החצייה, הבחין בהולך רגל החוצה את הכביש משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם, אך כיוון שהיה קרוב אליו יתר על המידה, לא הספיק לבלום את הרכב ופגע בו פגיעה קלה, עם כנף שמאלית של הרכב. עוד ציין העד כי אין סימני דם או שברי זכוכית על הכביש וכי הולך הרגל פונה לבית החולים.

עד תביעה מספר 3, הגיע למקום, גבה הודעת הנאשם וערך עבודת בוחנות.

העד קבע כי שדה הראיה בכיוון נסיעת הנאשם הוא 70 מטרים וכי ניתן לראות את מעבר החצייה ממרחק של 20 מטרים לפחות וניתן להבחין בהולך רגל על גבי מעבר החצייה, ממרחק של 15 מטרים לפחות.

העד קבע במסקנותיו כי הולך הרגל נפל בתחום מעבר החצייה וכי לא ניתן לקבוע מגע בין הרכב להולך הרגל ולכן ייתכן כי לא היה מגע וזכותו של הולך הרגל קופחה על ידי הנאשם ולכן, נפל לכביש.

העד לא ביצע שחזור של התאונה ולשאלה, מדוע לא פעל על פי הנוהל המשטרתי וביצע שחזור כנדרש, השיב כי על מנת לבצע שחזור, נדרשים נתונים נוספים, שלא היו לו.

הנאשם מסר בהודעתו במשטרה, כי נהג ברכב, החל בפניה שמאלה, בנסיעה איטית, בצומת שבנדון ולפתע שמע "בום", כלומר, הבחין בהולך רגל שהגיע משמאלו, מעט אחרי מעבר החצייה ובלם מיד את הרכב, על אתר. לגרסת הנאשם, רכבו לא פגע בהולך הרגל, אך זה נבהל ונשכב על הכביש.

הנאשם אישר כי לא הזיז את הרכב, עד הגעת בוחן התנועה.

בהמשך, הוסיף הנאשם כי הבחין בהולך הרגל מתחיל בחציה של מעבר החצייה, כאשר רכבו היה כבר על מעבר החצייה - ראה שורות 45-47 ל-ת/3.

הנאשם נשאל כיצד זה לא הבחין בהולך הרגל, עובר לירידתו לכביש, אם על פי ניסוי שדה הראיה שערך ע"ת 3, יכול היה להבחין בו ממרחק של 20 מטרים לפחות והשיב - "הולך הרגל התפרץ לכביש, נראה לי רץ מהר לכביש ואולי

היה רכב על פינת הצומת" - שורות 61-63.

בתום פרשת התביעה, טען ב"כ הנאשם, כי "אין להשיב לאשמה", כמפורט בפרוטוקול ולאחר ששמעתי תגובת ב"כ המאשימה, דחיתי את הטענה מהטעם, כי יש די בראיות שהובאו בפני, על מנת לחייב את הנאשם להשיב לאישום, כמפורט בהחלטתי בפרוטוקול הדיון.

פרשת הגנה

הנאשם, לאחר שהוסברו לו זכויותיו, בחר שלא להעיד להגנתו ולא הוגשו מטעמו ראיות כלשהן.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי עדויות התביעה וסיכומי הצדדים ובחנתי הראיות שהובאו בפני, אני קובעת כי הנאשם אחראי לגרם התאונה המיוחסת לו בכתב האישום.

הנאשם התקדם לעבר מעבר חצייה ובהקשר זה, נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי תחום מעבר החצייה הוא ממלכתו של הולך הרגל ועל הנהג המתקרב למעבר חצייה לנהוג בזירות המתבקשת -

בע"פ 558/97 מלניק נגד מדינת ישראל קובע כבוד השופט אור:

"מהן הנסיבות, להן צריך נוהג רכב ליתן דעתו בהתקרב למעבר חצייה? עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה. ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר החצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש, שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב. אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב. אולי יסמוך על כך, שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל...".

בע"פ 8827/01 שטרייזנט נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' חשין:

"מתקין התקנות צפה אפוא סכנה האורבת להולכי רגל במעברי חצייה, ועל-כן מצא להטיל על נהג הרכב חובה להאט את מהירות נסיעתו, ועל-פי הנדרש אף לעצור את רכבו, כדי לאפשר להולכי רגל להשלים בבטחה חצייתו של מעבר חצייה. אכן, הדעת נותנת כי על נוהגים ברכב המתקרבים למעבר חצייה שומה עליהם לצפות הימצאותם של הולכי רגל במעבר החצייה - או הולכי רגל העומדים לעלות על מעבר החצייה - ולנקוט אמצעי זהירות ראויים למנוע פגיעה בהם... הנה-כי-כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו אף על אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל ולצפות אותה... חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג, או-אז חובה היא המוטלת על נהג לצפות אפשרות

שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה. עמדה על כך השופט שטרסברג-כהן בבש"פ 6616/99 בר
נוף נ' מדינת ישראל [10]:

ידיעת הנהג על כך שהנעשה על המדרכה ליד מעבר חציה מוסתר מפניו, כשידוע הוא שבני אדם יורדים
ממדרכות אל תוך מעברי חציה לשם חציית הכביש, מצדיקה נהיגה זהירה עד כדי עצירה לפני המעבר, כשאין
ביטחון כי הולכי רגל "מוסתרים" לא ירדו לתוכו.

חובה זו קיימת גם כאשר מקצת מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג: בין בשל רכב החונה ליד מעבר
החצייה, בין בשל כלי רכב אחרים הנוסעים לפניו והמונעים ממנו מראות את הנעשה במעבר החצייה ובין מכל
טעם אחר. במקרים שכאלה חובה היא המוטלת על הנהג לצפות כי באותו "שטח מת" שנוצר במעבר החצייה
עשוי להימצא הולך רגל - הולך רגל המניח כי נהגים המתקרבים למעבר החצייה יכלכלו את נסיעתם כך שלא
יפגעו בו ויאפשרו לו להשלים בשלום את חציית המעבר."

בבש"פ 7578/00 שוויקי תחסין נ' מדינת ישראל קובע כבוד השופט חשין:

"מעבר חצייה בכביש ממלכתו של הולך הרגל הוא, ורכב כי יתקרב לאותה ממלכה, חייב הוא לעצור, עד אם
יעבור הולך הרגל בשלום את דרכו מעברו האחד של הכביש אל עברו האחר. נהג רכב הפוגע בהולך רגל
בהלכו במעבר חצייה, מחייב עצמו לכאורה במעשה רשלנות או במעשה רשלנות חמור, וכך, רכב הפוגע
בהולך רגל, המצוי במעבר חצייה, ניתן להעלות על הנוהג בו, כי עשה לכאורה מעשה רשלנות. הדבר כמו
מדבר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום, שאסור היה לו לבוא בו בלא היתר..."

ע"ת 1, העיד בבית המשפט, כי חצה את הכביש במעבר החצייה שבצומת וזאת לאחר שהביט לכיוון ממנו מגיעים כלי
רכב וראה כי אין כלי רכב מתקרבים. עדותו של העד עשתה עלי רושם אמין וענייני.

מטעמו של ע"ת 2, הוגש ת/2, בו רשם העד את גרסתו הראשונית של הנאשם באשר לנסיבות קרות התאונה, כמפורט
לעיל. אכן, צודק ב"כ הנאשם בטענתו לפיה, אין מדובר בגרסה שנגבתה תחת אזהרה ולאחר שהנאשם הועמד על
זכויותיו, אך אין ספק, לטעמי, כי מדובר ב"ראשית הודיה" של הנאשם באחריותו לגרם התאונה.

בהקשר לסוגיה זו, נאמר בע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל :

"הלכה היא כי התבטאויות שיש בהן ביטוי לתחושת אשם או להכרת אשמה מצדו של נאשם מהוות ראשית
הודיה ובתור שכאלה בכוחן להצטרף לראיה בסיסית ולשמש לה 'סיוע' או 'דבר-מה' במקום שנדרשת תוספת
מאותו סוג".

שני עדים אלה לא נחקרו בחקירה נגדית ולעניין זה, נאמר בע"פ 71609/03 צברי נ' מדינת ישראל:

"ככלל, יש לעמת עד עם הנקודות הבעייתיות בעדותו. לכך נועדה החקירה הנגדית שהוכרה מאז ומעולם
כספינת הדגל של השיטה האדברסרית. מטעם זה - אי הצגת שאלה במרבית המקרים, כמוה כהסכמה לדברי

העד בנושא זה או אחר, או רצון מכוון שלא לאפשר לעד לתת הסבר מניח את הדעת לשאלה. התמודדות העד עם השאלה, הסבריו, אופן מתן העדות - הם המכשיר היחיד המצוי בפני בית המשפט בהכריעו בסוגיה הספציפית שבמחלוקת. משנשלל מבית משפט מכשיר זה - אין לצפות כי יסיק מסקנות לחובת העד ומהימנות גרסתו".

בספרו, "על הראיות" (חלק רביעי עמ' 1949), כתב כבוד הש' קדמי:

"כאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכנגד בקשר לנושא מסוים, ההנחה היא - בהעדר הסבר סביר אחר - כי אין חולקים על דברי העד באותו נושא: ואפילו מוסברת אי ההתייחסות - יש לה משקל לטובת גרסת העד, באשר באותה נקודה לא הייתה לעד הזדמנות ל"הגן" על עמדתו".

משלא נחקר ע"ת 1, כאמור, לא נסתרה גרסתו לפיה חצה את הכביש במעבר החצייה.

משלא נחקר ע"ת 2, כאמור, לא נסתרה העובדה כי רשם מפי הנאשם את גרסתו הראשונית והספונטנית למקרה, לפיה, לאחר שפנה לרחוב צפניה ובהגיעו למעבר החצייה, הבחין בהולך רגל החוצה את הכביש משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם, אך כיוון שהיה קרוב אליו יתר על המידה, לא הספיק לבלום את הרכב ופגע בו פגיעה קלה, עם כנף שמאלית של הרכב.

לא שמעתי כל הסבר מטעם ההגנה, כיצד זה לא הבחין הנאשם בהולך הרגל, טרם שהחל לחצות את מעבר החצייה, בהינתן כי שדה הראיה הוא כפי שניתן לראות בתמונות 4 עד 9 ללוח התצלומים והיכרותו של הנאשם עם המקום.

בנוסף, מתמונות 14-15 בלוח התצלומים, בהן תועד מקום עצירת רכב הנאשם לאחר התאונה ובשים לב לעדות הנאשם לפיה לא הזיז את הרכב עד להגעת בוחן התנועה, נראה כי הרכב עומד על גבי מעבר החצייה וגם בהנחה כי הנאשם אכן נהג במהירות נמוכה ביותר כפי שהעיד ובלם רכבו מיד כאשר שמע או הבחין בהולך הרגל, לא תיתכן מחלוקת כי הרכב נדרש למרחק בלימה מסוים, קצר ככל שיהיה, על מנת להגיע לנקודת העצירה ובהכרח, נראה כי תחילת הבלימה הייתה לפני מעבר החצייה או מיד בתחילת המעבר, דהיינו - חציית הולך הרגל הייתה במעבר החצייה או מאוד בסמוך למעבר החצייה.

הנאשם העיד כי הוא נוהג בקו הסעות קבוע כחצי שנה, באותו מסלול, דהיינו, מכיר את המקום ומודע לקיומו של מעבר החצייה.

הנאשם מסר מספר גרסאות באשר לאופן קרות התאונה, כאשר בתחילת הודעתו, בשלב בו הוא מספר באופן חופשי את גרסתו לאירוע, מסר כי "פניתי שמאלה לצפניה ושומע בום, כלומר, שמתי לב לה.ר בן 50+ שהגיע משמאל לימין, נראה לי קצת אחרי מעבר החצייה" - שורות 15-17 ל-ת/3 ואילו בהמשך, בתשובה לשאלת הבוחן, גובה ההודעה, משיב הנאשם: "את ה.ר ראיתי יורד ממדרכה שמאל, בדיוק התחיל לחצות את מעבר החצייה ואני כבר הייתי במעבר החצייה" - שורות 45-47 ל-ת/3 ולבסוף, בתשובה לשאלה אחרת, משיב הנאשם: "ה.ר. התפרץ לכביש נראה לי רץ מהר לכביש ואולי היה רכב על פינת צומת" - שורות 61-63 ל-ת/3.

ניתן לראות כי הנאשם סותר עצמו בכל עובדה מהותית הקשורה לנסיבות התאונה - מתי הבחין לראשונה בהולך הרגל? - האם בפגיעה עצמה, כפי שטען בתחילת ההודעה, האם כשירד מהמדרכה, על פי הגרסה השנייה או שראה אותו רץ לכביש, על פי הגרסה האחרונה?

היכן חצה הולך הרגל? - האם קצת אחרי מעבר החצייה, כפי שטען בתחילת ההודעה, האם במעבר החצייה, על פי גרסתו השנייה או שהולך הרגל התפרץ לכביש, ללא קשר למעבר חצייה, על פי הגרסה האחרונה?

ברי, ששלל גרסאות אלה, אינו פועל לזכות הנאשם, אלא לחובתו.

הנאשם, כאמור, בחר שלא להעיד להגנתו ומכאן, ניטלה מן המאשימה האפשרות לעמת אותו עם גרסאותיו השונות וכמצוות סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי, "**הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע...**".

אני דוחה טענת ההגנה בסיכומיה, לפיה לא הובאו מטעם המאשימה ראיות להוכחת אשמתו של הנאשם ומכאן, שלא ניתן לזקוף לחובתו את הימנעותו מלהעיד בבית המשפט וזאת מהטעמים שפורטו לעיל.

לעניין זה, נאמר בע"פ 610/81 אבו-חצירה נ' מדינת ישראל:

"**הוכחו עובדות המסבכות את הנאשם במעשה העבירה, ויוצרות לכאורה ראיה לחובתו, והנאשם אינו מנסה כלל להמציא הסבר מצדו לעובדות שהוכחו, או שהוא בודה מלבו דברים שאין להם שחר, רשאי בית-המשפט, בתנאים מסוימים, לקבוע על סמך זה את אשמת הנאשם' (מדברי השופט זילברג בע"פ 38/49 הנ"ל, בעמ' 835). הערך ההוכחתי של ראיות נסיבתיות הוא בשיקול-דעת בית המשפט. 'יש ובית-המשפט אינו מוכן להסיק מסקנה חד-משמעית, לכאן או לכאן, מהנסיבות שהוכחו בפניו ואז עליו לזכות את הנאשם מחמת הספק; ויש והנסיבות יוצרות, לדעתו, תמונה שלמה כל כך עד שבהעדר הסבר משכנע מצד הנאשם, מן הנמנע להגיע למסקנה אחרת זולת זו שאשמת הנאשם הוכחה' " (דברי השופט אשר בע"פ 582/76, בעמ' 707) " (פ"ד לו(4) 141, 147).**"

באשר לטענות ב"כ הנאשם כנגד עבודת הבוחנות של ע"ת 3, אף שיש ממש בטענה כי היה מקום לצלם תמונות מתוך רכב הנאשם, שהיה במקום, אף אם מדובר ברכב גבוה יותר וכן, היה מקום לבצע הצבעה, עם הנאשם, בזירת התאונה, הרי שאין מדובר במחדלים שיש בהם כדי להשפיע על מכלול הראיות שהובאו בפני.

אדגיש, כי גם בהינתן משקל נמוך לעדותו של ע"ת 3, בהעדר ממצאים כלשהם מהזירה שיכלו לסייע בעריכת שחזור התאונה, אני דוחה קביעתו הנחרצת של ב"כ הנאשם לפיה לא ניתן להרשיע בעבירת רשלנות, ללא מדידות, חישובים ועריכת שחזור. חדשות לבקרים דן בית המשפט לתעבורה בתיקי רשלנות בהם לא נערכה כלל עבודת בוחנות ולא מובאים בפניו ממצאים מהזירה ויש שימצא כי יש לזכות את הנאשם ויש כי ימצא כי יש מקום להרשיעו, כל מקרה לגופו.

פסקי הדין אליהם התייחס ב"כ הנאשם בדיון ובסיכומיו, עוסקים כולם בתאונות קטלניות ובעבירה של **גרם מוות ברשלנות** ובעפ"ת **28434-05-13, ברזל נגד מדינת ישראל**, אומר זאת כבוד הש' קולה, באופן מפורש:

"..עמדתה זו של המשיבה וקביעתו של בית המשפט קמא, עומדת בניגוד ליסודות עבירת גרם מוות ברשלנות

בה הורשע המערער ולנטלי ההוכחה בהליך הפלילי. קביעה קטגורית זו של בית המשפט קמא ולפיה, מקום בו נהג המערער ברכב, לא הבחין בהולכת רגל שחצתה על מעבר חצייה, פגע בה וגרם למותה, מבלי הצורך להידרש להוכחת כל אחד מיסודות עבירת הרשלנות ברף ההוכחה הנדרש בפלילים, עומדת היא בניגוד לדין ולפסיקה".

בבג"ץ **8150/13 כרסנטי נגד מדינת ישראל ואח'**, חזר כבוד הש' הנדל על קביעה זו של כבוד הש' קולה ואישר אותה, שוב, בהקשר של עבירת גרם מוות ברשלנות ולא בהקשר לכל עבירת רשלנות, באשר היא.

מכאן, שאין כל קשר בין פסקי הדין אליהם התייחס ב"כ הנאשם, למקרה שבפני.

רשלנותו של הנאשם, מתבטאת בכך שלא הבחין בהולך הרגל, מבעוד מועד ולא עצר רכבו על מנת לאפשר לו להשלים חצייתו, כנדרש, זאת כאשר לא הייתה כל מניעה להבחין בהולך הרגל, כפי שפורט לעיל.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' אדר תשע"ה, 23 פברואר 2015, במעמד הצדדים